

#1 Internationale Bestsellerauteur

SYLVIA DAY

Een met jou

CROSSFIRE 5

Over het boek

Gideon Cross. Van hem houden was het makkelijkste wat ik ooit heb gedaan. Ik was op slag verliefd. Volkomen. Verloren.

Gideon heeft me alles gegeven. Nu moet ik bewijzen dat ik de rots kan zijn die hij ook voor mij is. Dat ik hem kan beschermen zoals hij mij beschermt. Samen kunnen we iedereen aan die tussen ons in probeert te komen. Maar onze grootste uitdaging ligt in de geloften die we hebben afgelegd. Ons overgeven aan de liefde was pas het begin. Ervoor vechten zal ons of bevrijden... of breken.

‘Day grijpt de romantiek bij de lurven en injecteert haar met een eersteklas drug, waardoor ze ronduit onweerstaanbaar wordt.’ – *Irish Independent*

Over de auteur

Sylvia Day is de #1 *New York Times*- en #1 internationale bestsellerauteur van meer dan 20 bekroonde romans die in ruim 40 landen worden uitgegeven. In 28 landen voert ze de bestsellerlijsten aan en er zijn tientallen miljoenen exemplaren van haar boeken verkocht. De tv-rechten van haar *Crossfire*-serie zijn in de VS gekocht door Lionsgate. Volg de auteur op www.sylviaday.com, [Facebook.com/AuthorSylviaDay](https://www.facebook.com/AuthorSylviaDay) of op Twitter @SylDay.

Van dezelfde auteur in de *Crossfire*-serie:

Verslaafd aan jou
Begeerd door jou
Verbonden met jou
Bezeten van jou

Overige titels van dezelfde auteur:

Zondig hart
Gesloten hart
Veroverd hart
Betoverd

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Sylvia Day

Een met jou

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

One With You

© 2016 by Sylvia Day

Vertaling

Marieke Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagbeeld

© James Guilliam/Getty Images

Bewerking omslagbeeld

Jamesia Cobelli

Omslagontwerp

Olga Grlic

Bewerking Nederlands omslag

Bram van Baal

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0605 3

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeleelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Dit boek is opgedragen aan Hilary Sares, die zich samen met mij in het kruisvuur van het Crossfire bevond, van het eerste woord tot het laatste.

1

New York was de stad die nooit sliep; hij werd zelfs niet eens slaperig. Mijn flat in de Upper West Side had de mate van geluidrichtheid die je mocht verwachten van een woning die vele miljoenen had gekost, maar toch sijpelden de geluiden van de stad er naar binnen; het ritmische gebonk van banden op de afgesleten straten, de protesten van vermoeide luchtdrukremmen en het voortdurende getoeter van taxi's.

Toen ik uit het café op de hoek het altijd drukke Broadway op stapte, werd ik overspoeld door het geraas van de stad. Hoe had ik ooit kunnen leven zonder de kakofonie van Manhattan?

Hoe was het me ooit gelukt om te leven zonder hém?

Gideon Cross.

Ik legde mijn handen om zijn wangen en voelde hoe hij zijn neus tegen mijn aanraking aan drukte. Die uiting van kwetsbaarheid en genegenheid raakte me diep. Nog maar een paar uur geleden had ik gedacht dat hij misschien wel nooit zou veranderen, dat ik te veel zou moeten opgeven om mijn leven met hem te kunnen delen. En nu werd ik geconfronteerd met zijn moed en twijfelde ik aan die van mij.

Had ik meer van hem geëist dan van mezelf? Ik schaamde me om het feit dat ik hem misschien had gedwongen te veranderen terwijl ik koppig dezelfde was gebleven.

Hij stond voor me, zo groot en sterk. In spijkerbroek en T-shirt, met een honkbalpetje ver over zijn voorhoofd getrokken, was hij onherkenbaar als de heerser over een wereldomvattend zakenimperium die iedereen dacht te kennen. En nog altijd was hij van nature zo fascinerend dat hij op iedereen die

langsliep indruk maakte. Vanuit mijn ooghoeken zag ik hoe de mensen om ons heen heel even naar hem keken, en daarna nog eens omkeken.

Of Gideon nu informeel gekleed was of in de driedelige maatpakken waar hij een voorliefde voor had, de kracht van zijn slanke, gespierde lichaam was onmiskenbaar. De manier waarop hij liep en het gezag dat hij met vlekkeloze beheersing uitstraalde, maakten het onmogelijk dat hij ooit op de achtergrond zou verdwijnen.

New York slokte alles op wat er binnenkwam, terwijl Gideon de stad aan een vergulde leiband had.

En hij was van mij. Zelfs met mijn ring aan zijn vinger had ik er soms moeite mee om dat te geloven.

Hij zou nooit gewoon een man zijn. Hij was woestheid gehuld in elegantie, perfectie dooraderd met kleine foutjes. Hij was de spil van mijn wereld, een spil van de wereld.

En toch had hij zojuist bewezen dat hij zou buigen en tot het uiterste zou gaan om bij mij te kunnen zijn. Wat mij nog eens hernieuwde vastberadenheid gaf om te bewijzen dat ik de pijn waard was die ik hem had gedwongen te verduren.

Om ons heen begonnen de winkels langs Broadway weer open te gaan. Op straat werd de verkeersstroom dichter, met zwarte auto's en gele taxi's die wild over het ongelijke oppervlak stuiterden. De inwoners van de stad druppelden de trottoirs op om hun hond uit te laten, of waren op weg naar Central Park voor een rondje hardlopen op de vroege ochtend, om nog gauw het beetje tijd te benutten dat ze hadden voordat de werkdag begon.

De Mercedes stopte bij de stoeprand, precies op het moment dat we er aankwamen, met Raúl als een groot, schimmig silhouet achter het stuur. Angus liet de Bentley er vloeiend achter tot stilstand komen. Mijn chauffeur en die van Gideon, die ons naar verschillende woningen zouden brengen. Hoe kon je dat een huwelijk noemen?

De harde werkelijkheid was dat het óns huwelijk was, hoewel

we het allebei niet zo wilden. Ik had ergens een streep moeten trekken toen Gideon mijn baas bij het reclamebureau waar ik voor werkte, had overgehaald om voor hem te komen werken.

Ik begreep de wens van mijn echtgenoot dat ik bij Cross Industries aan de slag zou gaan, maar om me te dwingen door achter mijn rug actie te ondernemen... Dat kon ik niet toestaan, niet bij een man als Gideon. Of we waren samen en namen onze besluiten samen, of we waren te ver van elkaar verwijderd om onze relatie te kunnen laten slagen.

Ik hield mijn hoofd achterover en keek omhoog naar zijn verbluffend mooie gezicht. Er was spijt in te lezen, en opluchting. En liefde. Zoveel liefde.

Hij was adembenemend mooi. Zijn ogen waren zo blauw als de Caribische Zee, zijn haar een dikke, glanzende bos zwarte manen die langs zijn boord streken. Een liefdevolle hand had elk vlak en elke hoek van zijn gezicht zo perfect gebeeldhouwd dat het betoverend was en wat het moeilijk maakte om er rationeel bij te blijven denken. Ik was al in de ban van zijn uiterlijk vanaf het moment dat ik hem voor het eerst had gezien, en nog steeds bleven mijn synapsen op willekeurige momenten oververhit raken. Gideon was gewoon oogverblindend.

Maar het was de man vanbinnen, zijn ontembare energie en kracht, zijn scherpe intelligentie en meedogenloosheid gekoppeld aan een hart dat zo teder kon zijn...

‘Dank je.’ Ik streek met mijn vingertoppen over de donkere schaduw op zijn voorhoofd, tintelend als altijd wanneer ze zijn huid aanraakten. ‘Omdat je me hebt gebeld. Omdat je me over je droom hebt verteld. Omdat je me hier hebt willen ontmoeten.’

‘Ik zou je overal ontmoeten.’ De woorden waren een gelofte, vurig en fel uitgesproken.

Iedereen had demonen. Die van Gideon waren gekooid door zijn ijzeren wil als hij wakker was. Maar als hij sliep, kwelden ze hem in gewelddadige, boosaardige nachtmerries waarover hij had geweigerd me iets te vertellen. We hadden zoveel met

elkaar gemeen, maar het misbruik in onze jeugd was een gemeenschappelijk trauma dat ons zowel naar elkaar toe trok als uit elkaar dreef. Het zorgde ervoor dat ik harder vocht voor Gideon en voor wat we samen hadden. Onze misbruikers hadden al te veel van ons afgenomen.

‘Eva... Jij bent de enige kracht ter wereld die me kan weghouden.’

‘Daarvoor ook nog bedankt,’ mompelde ik, met een benauwd gevoel in mijn borst. ‘Ik weet dat het niet gemakkelijk voor je was om me de ruimte te geven, maar we hadden het nodig. En ik weet dat ik het je moeilijk heb gemaakt...’

‘Te moeilijk.’

Mijn mondhoeken krulden omhoog om de snelle vinnigheid waarmee hij het zei. Gideon was geen man die het gewend was om niet te krijgen wat hij wilde. Maar hoe vreselijk hij het ook had gevonden om geen toegang tot me te hebben, we waren nu samen omdat die ontbering hem stappen had laten zetten. ‘Ik weet het. En jij hebt het me laten doen, omdat je van me houdt.’

‘Het is meer dan houden van.’ Hij omsloot mijn polsen en hield me zo stevig en gebiedend vast dat ik me volledig aan hem overgaf.

Ik knikte, niet bang meer om toe te geven dat we elkaar nodig hadden op een manier die sommige mensen ongezonder zouden noemen. Het was wie wij waren, wat we hadden. En het was van grote waarde.

‘We zullen samen naar Dr. Petersen rijden.’ Hij sprak de woorden op onmiskenbaar bevelende toon uit, maar zijn blik zocht die van mij alsof hij een vraag had gesteld.

‘Wat ben je toch bezig,’ plaagde ik. Ik wilde dat we met een goed gevoel uit elkaar zouden gaan. Hoopvol. Onze wekelijkse therapieafspraak met Dr. Lyle Petersen was al over een paar uur, en het had niet op een gunstiger moment kunnen zijn. We waren het ergste te boven gekomen. We konden wel wat hulp gebruiken bij het uitzoeken wat onze volgende stappen zouden moeten zijn.

Hij legde zijn handen om mijn middel. ‘Daar hou jij van.’

Ik pakte de zoom van zijn shirt en maakte een vuist om het zachte tricot. ‘Ik hou van jóú.’

‘Eva...’ Zijn beverige adem was heet in mijn hals. Manhattan omringde ons maar kon ons niet storen. Als we samen waren, bestond de rest van de wereld niet.

Een zacht geluid van hunkering ontsnapte me. Ik smachtte en verlangde naar hem, en huiverde van verrukking dat hij weer tegen me aan gedrukt stond. Ik ademde hem met diepe teugen in, en mijn vingers kneedden de harde spieren van zijn rug. De roes die door me heen gleed was bedwelmend. Ik was verslaafd aan hem, met hart, ziel en lichaam, en ik had al dagen mijn shot niet gehad, waardoor ik beverig en labiel was en niet goed kon functioneren.

Hij verzwolg me met zijn lichaam, dat zoveel groter en harder was dan dat van mij. Ik voelde me veilig in zijn omarming, gekoesterd en beschermd. Niets kon me raken of pijn doen als hij me vasthield. Ik wilde dat hij hetzelfde gevoel van veiligheid bij mij had. Hij moest weten dat hij zijn dekking kon laten zakken, dat hij rustig kon ademhalen en dat ik ons beiden kon beschermen.

Ik moest sterker worden. Slimmer. Angstaanjagender. We hadden vijanden en Gideon rekende in zijn eentje met hen af. Het was een aangeboren eigenschap van hem om beschermend te zijn; dat was een van zijn karaktertrekken die ik heel erg bewonderde. Maar het werd tijd dat ik mensen liet zien dat ik net zo’n geduchte tegenstander kon zijn als mijn echtgenoot.

En wat belangrijker was: ik moest het aan Gideon bewijzen.

Ik leunde tegen hem aan en absorbeerde zijn warmte. Zijn liefde. ‘Ik zie je om vijf uur, kanjer.’

‘Geen minuut later,’ beval hij nors.

Ik begon te lachen ondanks mezelf, verkikkerd op elk facet van hem, met alle ruwe randjes die erbij hoorden. ‘Of anders?’

Hij maakte zich los en keek me aan met een blik waar ik helemaal week van werd. ‘Of ik kom je halen.’

Ik had op mijn tenen en met ingehouden adem het penthouse van mijn stiefvader binnen moeten komen, want het tijdstip – even na zes uur 's ochtends – betekende dat het waarschijnlijk was dat ik gesnapt zou worden bij het binnensluipen. Maar in plaats daarvan struinde ik resoluut de woning in, met mijn gedachten bij de veranderingen die ik moest aanbrengen.

Ik had tijd om te douchen – nog net – maar ik besloot het niet te doen. Het was zo lang geleden geweest dat Gideon me had aangeraakt. Te lang sinds zijn handen op me waren geweest, een deel van zijn lichaam in dat van mij. Ik wilde de herinnering aan zijn aanraking niet wegwassen. Alleen zo zou ik de kracht vinden om te doen wat gedaan moest worden.

Er werd een lamp op een bijzettafeltje aangeknipt. 'Eva.'

Ik maakte een sprongetje van schrik. 'Jezus.'

Me omdraaiend, zag ik mijn moeder op een van de canapés in de woonkamer zitten.

'Ik schrik me dood!' zei ik beschuldigend, met een hand over mijn bonzende hart wrijvend.

Ze stond op, en haar ivoorkleurige satijnen kamerjas die tot op de vloer kwam, glansde om haar gespierde, licht gebruinde benen. Ik was haar enige kind, maar we zagen eruit alsof we zussen konden zijn. Monica Tramell Barker Mitchell Stanton was obsessief in het onderhouden van haar uiterlijk. Ze had er een carrière van gemaakt om als trofee van een geslaagde echtgenoot te fungeren; haar jeugdige schoonheid was haar vakgebied.

'Voor je iets zegt,' begon ik, 'ja, we moeten het hebben over de bruiloft. Maar ik moet me nu echt klaar gaan maken voor mijn werk en mijn spullen pakken zodat ik vanavond naar huis kan...'

'Heb je een verhouding met iemand?'

Haar korte en bondige vraag schokte me meer dan de hinderlaag. 'Wát? Nee!'

Ze blies haar adem uit en de spanning verliet zichtbaar haar schouders. 'Goddank. Wil je me vertellen wat er in godsnaam

aan de hand is? Hoe erg was die ruzie tussen jou en Gideon?’

Erg. Een tijdlang was ik bang dat hij er door de beslissingen die hij had genomen voor had gezorgd dat het afgelopen was tussen ons. ‘We komen er wel uit, mam. Het was gewoon een flinke horde.’

‘Een horde waardoor je hem dágenlang uit de weg bent gegaan? Dat is niet de manier waarop je je problemen moet aanpakken, Eva.’

‘Het is een lang verhaal...’

Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik heb geen haast.’

‘Nou, ik wel. Ik heb een baan waar ik naartoe moet.’

Er flitste een blik van pijn over haar gezicht en ik had onmiddellijk spijt.

Ooit had ik als ik groot was net zo willen worden als mijn moeder. Ik bracht uren door met me verkleden in haar kleren, rondstropelen op haar hoge hakken, en mijn gezicht volsmeren met haar dure crèmes en cosmetica. Ik probeerde haar hese stem en sensuele maniertjes na te doen, ervan overtuigd dat mijn moeder de prachtigste en meest perfecte vrouw ter wereld was. En haar manier van met mannen omgaan, zoals ze naar haar keken en haar in alles tegemoetkwamen... nou, die magie die zij had, wilde ik ook wel.

Uiteindelijk was ik toen ik volwassen was haar evenbeeld, afgezien van onze haarstijl en de kleur van mijn ogen. Maar dat was alleen de buitenkant. Wie we waren als vrouw had niet verder uit elkaar kunnen liggen, en treurig genoeg was dat iets waar ik trots op was begonnen te zijn. Ik ging niet meer naar haar toe voor advies, behalve waar het om kleren of woninginrichting ging.

Dat ging veranderen. Nu.

Ik had een heleboel tactieken geprobeerd om mijn relatie met Gideon te laten slagen, maar ik had geen hulp gevraagd van de enige persoon die wist hoe het was om getrouwd te zijn met vooraanstaande, machtige mannen.

‘Ik heb je advies nodig, mam.’

Mijn woorden hingen in de lucht, en toen keek ik hoe mijn moeders ogen groot werden van verbazing op het moment dat tot haar doordrong wat ik had gezegd. Een ogenblik later liet ze zich weer op de bank zakken alsof haar knieën het hadden be-geven. Haar geschoktheid kwam hard aan, want daaruit bleek hoe volledig ik haar had buitengesloten.

Ik voelde een diepe pijn vanbinnen toen ik op een stoel tegenover haar ging zitten. Ik had geleerd om voorzichtig te zijn met wat ik aan mijn moeder vertelde, en deed altijd mijn best om informatie achter te houden die het begin zou kunnen vormen van een discussie waar ik gek van zou worden.

Zo was het niet altijd geweest. Mijn stiefbroer Nathan had mijn warme, prettige relatie met mijn moeder van me afgepakt, net zoals hij ook met mijn onschuld had gedaan. Nadat mijn moeder te weten was gekomen van het misbruik, was ze veranderd en was ze zo beschermend geworden dat ze me was begonnen te stalken en me helemaal verstikte. Ze was vol zelfvertrouwen over alles in haar leven, behalve over mij. Bij mij was ze angstig en bemoeizuchtig, soms op het hysterische af. In de loop der jaren had ik mezelf veel te vaak gedwongen een loopje te nemen met de waarheid en had ik geheimen gehad voor iedereen van wie ik hield, alleen maar om de vrede te bewaren.

‘Ik weet niet hoe ik het soort echtgenote moet zijn dat Gideon nodig heeft,’ bekende ik.

Haar schouders gingen naar achteren en haar hele houding veranderde in een van verontwaardiging. ‘Heeft hij een verhouding?’

‘Nee!’ Een schoorvoetend lachje ontsnapte me. ‘Niemand heeft een verhouding. Dat zouden we elkaar niet aandoen. Dat zouden we niet kunnen. Hou op met je daar zorgen over maken.’

Onwillekeurig vroeg ik me af of het recente overspel dat mijn moeder had gepleegd met mijn vader de ware reden van haar bezorgdheid was. Woog het zwaar op haar geweten? Twijfelde

ze aan wat ze met Stanton had? Ik wist niet hoe ik me daarbij moest voelen. Ik hield zoveel van mijn vader, maar ik geloofde ook dat mijn stiefvader perfect was voor mijn moeder, precies zoals een echtgenoot van haar moest zijn.

‘Eva...’

‘Gideon en ik zijn een paar weken geleden in het geheim getrouwd.’ Mijn god, wat voelde het goed om dat te openbaren.

Ze knipperde met haar ogen naar me. Eén keer. Twee keer. ‘Wat?’

‘Ik heb het papa nog niet verteld,’ vervolgde ik. ‘Maar ik ga hem vandaag bellen.’

Haar ogen glinsterden van de opwellende tranen. ‘Waarom? O god, Eva... hoe komt het dat we zo uit elkaar zijn gegroeid?’

‘Niet huilen.’ Ik stond op en liep naar haar toe, en ging naast haar zitten. Ik pakte haar handen, maar ze trok me in een stevige omhelzing.

Ik ademde haar vertrouwde geur in en voelde het soort rust dat je alleen voelt in de armen van je moeder. Voor even, tenminste. ‘We hadden het niet gepland, mam. We gingen een weekendje weg, en Gideon vroeg me, en toen regelde hij het... Het was spontaan. In een opwelling.’

Ze maakte zich los uit de omhelzing en ik zag haar betraande gezicht en het vuur in haar ogen. ‘Hij is met je getrouwd zonder huwelijksvoorwaarden?’

Ik begon te lachen, ik kon niet anders. Natuurlijk zou mijn moeder inzoomen op de financiële details. Geld was al heel lang de drijfveer in haar leven. ‘Er is een huwelijkscontract.’

‘Eva Lauren! Heb je ernaar laten kijken? Of was dat ook spontaan?’

‘Ik heb elk woord gelezen.’

‘Je bent geen advocaat! Mijn god, Eva... ik heb je opgevoed om wel wat slimmer te zijn dan dat!’

‘Een zesjarige had de voorwaarden kunnen begrijpen,’ kaatste ik terug, geïrriteerd door het werkelijke probleem in mijn huwelijk: Gideon en ik hadden veel te veel mensen die zich

met onze relatie bemoeiden, en ons afleidden zodat we geen tijd hadden om de dingen aan te pakken waar werkelijk iets aan gedaan moest worden. ‘Maak je maar geen zorgen om dat contract.’

‘Je had aan Richard moeten vragen om het te lezen. Ik snap niet waarom je dat niet hebt gedaan. Het is zo onverantwoordelijk. Ik snap gewoon niet...’

‘Ik heb het gezien, Monica.’

We draaiden ons allebei om bij het geluid van de stem van mijn stiefvader. Stanton kwam de kamer binnen, klaar om de dag te beginnen. Hij zag er goed uit in een marineblauw pak met een gele das. Ik stelde me voor dat Gideon veel op mijn stiefvader zou lijken als hij dezelfde leeftijd had bereikt: lichamelijke fit, gedistingeerd en nog net zo’n alfaman als altijd.

‘O ja?’ vroeg ik verbaasd.

‘Cross heeft het me een paar weken geleden gestuurd.’ Stanton stak de kamer over naar mijn moeder en nam haar hand in die van hem. ‘Ik had geen betere voorwaarden kunnen voorstellen.’

‘Er zijn altijd betere voorwaarden, Richard!’ zei mijn moeder scherp.

‘Er zijn beloningen voor mijlpalen als jaren dat ze bij elkaar zijn en de eventuele geboorte van kinderen, en geen enkel nadeel voor Eva, afgezien misschien dan van huwelijkstherapie. Een ontbinding zou een meer dan billijke verdeling van goederen tot gevolg hebben. Ik was in de verleiding om Cross te vragen of hij zijn bedrijfsjurist ernaar had laten kijken. Ik kan me voorstellen dat hij of zij er fel tegen had geprotesteerd.’

Ze bleef even stil om het tot zich door te laten dringen. Toen stond ze nijdig op. ‘Maar jij wist dat ze in het geheim gingen trouwen? Dat wist je en je hebt niets gezegd?’

‘Natuurlijk wist ik dat niet.’ Hij trok haar in zijn armen en koerde zachtjes zoals hij bij een kind zou doen. ‘Ik ging ervan uit dat hij vooruitkeek. Je weet dat dit soort dingen gewoonlijk

een paar maanden van onderhandelen vergt. Hoewel er, in dit geval, niets meer te wensen over was.’

Ik stond op. Ik moest me haasten als ik op tijd op mijn werk wilde zijn. Juist vandaag wilde ik niet te laat komen.

‘Waar ga je naartoe?’ Mijn moeder maakte zich los van Stanton. ‘We zijn nog niet klaar met deze discussie. Je kunt niet zomaar met zo’n verhaal komen en dan weggaan!’

Ik draaide me naar haar om en begon achteruit te lopen. ‘Ik moet me echt klaar gaan maken. Waarom gaan we niet samen lunchen en er dan over verder praten?’

‘Dat kun je niet...’

Ik kapte haar af. ‘Corinne Giroux.’

Mijn moeders ogen werden groot, en toen kneep ze ze tot spleetjes. Eén naam. Verder hoefde ik niets te zeggen.

Gideons ex was een probleem dat geen verdere uitleg nodig had.

Het kwam maar zelden voor dat iemand naar Manhattan kwam en niet meteen een vertrouwd gevoel kreeg. De skyline van de stad was al in ontelbare films en televisieseries vereeuwigd, en dat had ervoor gezorgd dat de hele wereld verliefd was geworden op New York.

Daar was ik geen uitzondering op.

Ik was dol op de art-deco-elegantie van het Chrysler Building. Ik kon mijn plaats op het eiland bepalen aan de hand van waar ik het Empire State Building zag. Ik was vol ontzag voor de adembenemende hoogte van de Freedom Tower die nu het centrum domineerde. Maar het Crossfire-gebouw was een klasse apart. Dat vond ik al voordat ik ooit verliefd was geworden op de man wiens visie tot de schepping ervan had geleid.

Terwijl Raúl de Mercedes bij de stoeptrand liet stoppen, verwonderde ik me over het aparte saffierblauwe glas dat de obeliskvorm van het Crossfire bekleedde. Ik kantelde mijn hoofd achterover en mijn blik gleed omhoog langs het glinsterende oppervlak tot de punt op de top, de zonovergoten ruimte waar

Cross Industries gehuisvest was. Voetgangers dromden om me heen op de stoep, waar het wemelde van de zakenmannen en -vrouwen die op weg waren naar hun werk met koffertjes en draagtassen in de ene hand en dampende koppen koffie in de andere.

Ik voelde Gideon al voordat ik hem zag, want mijn hele lichaam begon te gonzen van bewustzijn toen hij uit de Bentley stapte, die achter de Mercedes tot stilstand was gekomen. De lucht om me heen werd elektrisch geladen, de knetterende energie die altijd de nadering van onweer aankondigde.

Ik was een van de weinigen die wisten dat het de rusteloosheid van Gideons gekwelde ziel was die het onweer voedde.

Ik draaide me naar hem om en glimlachte. Het was geen toeval dat we op hetzelfde moment aan waren gekomen. Dat wist ik al voordat ik de bevestiging ervan zag in zijn ogen.

Hij had een antracietgrijs pak aan met een wit overhemd en een zilverkleurige, gekeperde das. Zijn donkere haar streek langs zijn wang en zijn kraag in een sexy, zwierige waterval van inktzwarte lokken. Hij keek nog altijd naar me met de broeierige seksuele vurigheid waardoor ik meteen vanaf het begin was geraakt, maar nu lag er een tederheid in het stralende blauw en een openheid die meer voor me betekenden dan wat hij me verder ook ooit kon geven.

Ik stapte op hem af toen hij dichterbij kwam. 'Goeiemorgen, Donkere Adonis.'

Zijn lippen krulden spottend omhoog. Geamuseerdheid verwarmde zijn blik nog verder. 'Goeiemorgen, echtgenote.'

Ik pakte zijn hand en voelde me rustig worden toen hij me tegemoetkwam en die van mij stevig vastgreep. 'Ik heb het mijn moeder vanochtend verteld... dat we getrouwd zijn.'

Hij trok verbaasd één wenkbrauw op, en toen krulden zijn lippen nog verder omhoog tot een grijs van triomfantelijk plezier. 'Mooi.'

Lachend om zijn schaamteloze bezitterigheid gaf ik hem een zacht duwtje tegen zijn schouder. Hij bewoog zich snel als de

bliksem, trok me dichterbij en kuste de hoek van mijn lachende mond.

Zijn plezier was aanstekelijk. Ik voelde het in me uitbarsten en alle plekje verlichten die de laatste paar dagen zo donker waren geweest. 'Ik ga mijn vader in de eerste pauze bellen. Het hem laten weten.'

Hij werd nuchterder. 'Waarom nu pas en niet eerder?'

Hij sprak zacht vanwege onze privacy. De mensenmassa die op weg was naar kantoor bleef langs ons stromen en lette nauwelijks op ons. Toch aarzelde ik om antwoord te geven, omdat ik me te open en bloot voelde.

En toen... kwam de waarheid gemakkelijker naar buiten dan ooit. Ik had zoveel verborgen gehouden voor de mensen van wie ik hield. Kleine dingen, grote dingen. Om te proberen de status quo intact te houden, terwijl ik tegelijk hoopte op verandering, en die zelfs nodig had.

'Ik was bang,' zei ik tegen hem.

Hij stapte dichterbij, met een intense blik. 'En nu niet meer.' 'Nee.'

'Vanavond zul je me vertellen waarom.'

Ik knikte. 'Ik zal het je vertellen.'

Hij legde zijn hand om mijn nek met een greep die tegelijk bezitterig en teder was. Bijna zijn hele gezicht was onbewogen en liet niets blijken, maar zijn ogen... die blauwe, blauwe ogen... die broeiden van emotie. 'Het gaat ons lukken, engel.'

Een gevoel van liefde gleed door me heen als de roes van een goede wijn. 'Reken maar.'

Het was raar om door de deuren van Waters Field & Leaman te stappen terwijl ik in mijn hoofd het aantal dagen aftelde dat ik nog zou kunnen beweren dat ik voor het prestigieuze reclamebureau werkte. Megumi Kaba zwaaide naar me van achter haar receptiebalie en tikte op haar headset om duidelijk te maken dat ze in gesprek was en niet kon praten. Ik zwaaide terug en liep met vastbesloten passen naar mijn bureau. Ik had een

hoop te doen, een nieuwe start die gemaakt moest worden.

Maar alles op zijn tijd. Ik liet mijn handtasje en draagtas in de onderste la vallen en ging toen in mijn stoel zitten om op internet naar de website van mijn vaste bloemist te gaan. Ik wist al wat ik wilde. Twee dozijn witte rozen in een donkerrode kristallen vaas.

Wit voor puurheid. Voor vriendschap. Voor eeuwige liefde. Het was ook de kleur van de overgave. Ik had gevechtslinies gecreëerd door een scheiding tussen Gideon en mij te forceren, en uiteindelijk had ik gewonnen. Maar ik wilde geen oorlog met mijn echtgenoot.

Ik deed niet eens een poging om een geestige boodschap te verzinnen voor op het kaartje bij de bloemen, zoals ik in het verleden weleens had gedaan. Ik schreef gewoon recht uit het hart.

U bent wonderbaarlijk, Mr. Cross.

Ik koester u en hou zoveel van u.

Mrs. Cross

De website vroeg me om de bestelling definitief te maken. Ik klikte op 'verzenden' en nam even de tijd om na te denken over wat Gideon van mijn geschenk zou vinden. Ik hoopte dat ik ooit kon toekijken als hij bloemen van me ontving. Glimlachte hij als zijn secretaris, Scott, ze naar binnen bracht? Legde hij de vergadering die hij voorzat stil om mijn briefje te lezen? Of wachtte hij tot een van de weinige rustige momenten in zijn schema zodat hij wat privacy had?

Mijn mondhoeken krulden omhoog terwijl ik over de mogelijkheden nadacht. Ik vond het heerlijk om Gideon cadeautjes te geven.

En binnenkort zou ik meer tijd hebben om ze uit te kiezen.